

Om een leven in harmonie met de aarde te kunnen leiden, moeten we ons weer van de energie van de Godin bewust worden – de macht van de Grote Moeder, van wie Carl Jung zei: ‘Ze zit vol listen en valkuilen, opdat de mens valt, op aarde terechtkomt, daar verstrikt raakt en gevangen blijft, zodat het leven geleefd wordt.

*Collected Works of C. G. Jung, boek 9, deel 1,
Archetypes of the Collective Unconscious, p. 26-27.*

1.

Dit is het oudste gedeelte van Geleen. Met op de hoek van de Pieterstraat en de Pastoor Vonckenstraat het gezichtsbepalende pand uit 1753. De initialen IV (Jan Vroemen) en CD (Catharina Dullens) zijn bij een verbouwing verwijderd. Aan de Dörpsbrök geheten. Toevallig wist hij omdat hij er in zijn middelbareschooltijd altijd langs fietste dat men alleen de gevel had laten staan en het gehele pand erachter volledig opnieuw had gebouwd. Het enige wat nog uit 1753 stamt was de dunne gevel. Hier lag zijn woonhuis. Verder vinden we in de Peschstraat een pand uit 1799 en natuurlijk de Stoombierbrouwerij ‘De Kroon’, J. Schrijnemakers, Sectie B. no. 2426. Vlak naast de Sint-Marcellinus en Sint-Petruskerk, die het middelpunt vormt van Oud-Geleen, reeds

werd gesticht in de Karolingische tijd (800 – 850). De kerk werd als zaalkerk gebouwd binnen een gebied dat door (droge) grachten enige bescherming bood. De huidige kerktoren, grotendeels opgetrokken uit mergel, is het oudste monument van Geleen en werd gebouwd in 1504. De Rooms-katholieke kerk Sint-Marcellinus en Sint-Petruskerk gelegen aan de Leursstraat is een driebeukige kruisbasiliek in neogotische stijl ontworpen door Carl Weber en gebouwd in 1862-1863. In de kerk is een hardstenen doopvont uit 1622, geschonken door Albert Huyn IV. Bij de kerk staat een neogotische kapel uit 1874 met daarin een calvariegroep.

Dat was zo'n beetje Oud-Geleen in een notendop. Marnix woonde er graag. Het was zijn thuis geworden, die afwisseling van het moderne centrum met het oude van Oud Geleen. Toch miste hij Patricia zo erg. Maar er was niks meer aan te doen. Maar de pijn! Die bleef. Hij richtte zich weer helemaal op zijn winkel. Maar vandaag was het anders. Vandaag ging hij weer eens op zijn vertrouwde bankje zitten, met de twee majestueuze torens van de Augustinuskerk die over zijn schouders meekeken. Met naast hem het standbeeld dat de DSM cadeau had gedaan aan de gemeente Geleen. Het was een fontein met kleine bronzen waternimfen aan de zijkant en bovenop

de rijzige bronzen gestalte van Sint Barbara, de patrones van de mijnwerkers, met twee bronzen mijnwerkers ernaast. Gemaakt door een zekere Peter Roovers in 1958. Zou de goede man nog leven. Hij keek naar rechts en zag de boekenwinkel van Krings met iets verder de eerste contouren van de Hanenhof. Hij keek voor zich uit en zag de cafés aan de Markt: te beginnen bij het Stadscafé Geleen, Café Anno 93, Shaggy's pub, café Toppers, de Tropen, café 'Max', en Amadeus. Dat was zo'n beetje het gehele uitgaansleven in Geleen, allen in één rij gelegen.

2.

Marnix stond de volgende morgen vroeg op. Hij had niet goed geslapen. Dit kwam allemaal door Patricia. Buiten was het nog donker dus hij kon nog niet naar zijn winkel gaan. Hij stond op en liep wat door z'n woning. Toch had hij het volste vertrouwen in dat Yvette nog ooit op zijn pad zou komen. Na een paar uren tv te hebben gekeken ging hij naar buiten. De zon stond al laag boven de horizon. Dat kon hij niet direct zien met al die huizen om hem heen, maar wel afleiden uit de zonnestralen. Hij liep langs de kapel, waar nog mensen waren begraven, naar beneden de Marcellienstraat (vroeger de Dorpstraat) in, langs

het Heilig Hartbeeld, met z'n oude gevels. Vervolgens kwam hij op het pleintje. Met cafetaria 't Pleintje, café 't Dörp, groentehandel Smeets, de slager Pascal Leclerq, bakkerij Eussen en de Jumbo. Verder nog café Wilhelmina, café Onger de Buimkes en restaurant 't Kleine Verschil. Dit was de wereld zoals hij hem kende, zoals hij hem herkende. Dit was zijn wereld met in het centrum hiervan de kleine boekhandel en kantoorartikelen 'Le Livret'. Dat kon niet zomaar, want dit was een historisch pand, met aan de zijkant een gevelsteen met het jaartal 1630 en verder de letters IHS (De letters van het Griekse woord voor 'vis', ichthos (te denken als IchTHoS), een acroniem voor Ièsosus Christos Theo Huios Sotèr, 'Jezus Christus zoon, Heiland' stonden voor de Christus), een druiventros naar het leek twee sleutels. Verder de letters V D (Vroemen-Dullens). Hier was overheen gekalkt. Deze gevelsteen moest koste wat kost behouden blijven. Het was nog vroeg in de ochtend toen hij zat te lezen in één van zijn boeken:

3.

De dorpen Vijlen, Einrade, Harles en Holset vormen een apart geheel binnen de driehoek Mechelen, Vaals, Epen. Ze zijn aan elkaar verwant. Ze bezitten zelfs een eeuwig microklimaat. Gelegen op de bergflanken van het Vijlenerbos. Het buurtschap Harles ligt tussen Vijlen en Holset in en daar woont de vrijgezel Oswald van Aubel. Dit Harles is een buurtschap gelegen ten zuidoosten van Vijlen en westnoordwestelijk van haar gemeente Vaals. Deze driehoek noemen we het 'onbekende Nederland'.

Er is in de loop der jaren niet echt veel veranderd in Einrade. Alleen het aantal boeren is ook hier behoorlijk minder geworden. Hooguit vijf landbouwers verdienen nog hun boterham in de veeteelt of in het gemengd bedrijf. Twintig, dertig jaar geleden waren er dat behoorlijk meer. Vrijwel iedere inwoner van Einrade had wel een paar koeien of een aantal varkens. Er was toen geen waterleiding, geen gas en van geasfalteerde wegen had nog nooit iemand gehoord. De waterleiding is inmiddels reeds aangelegd, maar gas kennen ze in Einrade nog altijd niet. Er wordt op olie gestookt en warm water krijgen ze via een elektrische boiler. Einrade is dus min of meer nog een

achtergebleven gebied. Alleen jammer dat er geen regionale televisie (Omroep Krijtland) te ontvangen is.

4.

Oswald warmde zich nog eens een keer aan de houtkachel. Hij mijmerde voor zich uit; Dit was zijn stulpje, zijn thuis. Hier had hij lang naar gezocht en tenslotte ook nog gevonden. Einrade was het adres. Een vakwerkboerderijtje uit 1839. Te midden van het meest on-Nederlandse stukje Nederland. Het was het enige gedeelte van Nederland dat Centraal Europees was. Hij liep verveeld naar buiten.

Hij keek voor zich uit en zag een klein beekje, met de naam Harleserbeek, zijn weg vervolgend richting het Selzerbeekdal, met in de verte het klooster Mamelis, Sint Benediktusberg. Hij keek naar de fundering van zijn huis. Opgetrokken uit grote vierkante blokken blauw-grijze kalksteen ofwel arduin afgewisseld met ruwgehakte kleine blokken kolenzandsteen. Arduin is een harde blauw-grijze kalksteen ofwel hardsteen genaamd. Dit gesteente is afkomstig van Namen (B). Vandaar ook de naam Naamse steen. Het fascineerde hem, die grote blokken arduin. Waar kwamen ze vandaan? Vast wel uit een ander gebouw dat

gesloopt werd. Of misschien wel het pand dat eerder hier had gestaan en dat men toen had gedacht dat ze de blokken arduin goed te gebruiken waren als fundering.

Oswald keek nog eens om zich heen en ging naar binnen, want buiten was het al aardig winter en het vroom. Hij ging zich warmen aan de houtkachel. Vreemd toch dacht hij bij zichzelf. Hoe dat zo kon lopen. Hij had ooit in Utrecht fysieke geografie gestudeerd, net zoals Marnix, maar dat was al lang geleden. Plotseling dook een Citroën C6 op en haalde hem uit zijn mijmering. Het waren Marnix en Lisa die een bezoekje kwamen brengen.

5.

Maar Marieke, een vriendin van Marnix, sloot zich aan bij een groep vrouwen die zich rekenden tot de Dianics. Dit is een groep vrouwen die alleen maar de grote Godin aanbidden en bestaan uit lesbische en heteroseksuele vrouwen. Het aanbidden van de God is maar bijzaak. Ze vieren Samhain, Beltane, Imbloc, Lammis, de zonnewenden and equinoxen en de Esbats, dit zijn rituelen die gehouden worden bij volle maan. Dianic-wicca is een Goddess-gecentreerd, vrouwen-gecentreerd hekserijtraditie gesticht door Zsuzsanna Budapest, die elementen van Gardneria

Wicca, combineerde met Italiaanse volksmagie opgetekend in Charles Leland's *Aradia or the gospel of the witches*, feministische waarden, en rituelen, volksmagie, en healingpraktijken geleerd van hun moeder. Het zijn in praktijk een 'alleen maar vrouwen' groepen.

Ze sloten zich aan bij hun coven in Vijverhof. Ze waren met z'n twaalven. Bij toerbeurten kwamen ze bij iemand thuis. Ditmaal werd de cirkel getrokken bij Patricia. Ze deden hun magische rituelen, riepen de Godin aan, en gingen hierna zwijgzaam naar huis. Ze waren heksen, alhoewel niemand dat mocht weten. Het was allemaal geheim. Ze wilden niet dat de mensen wisten dat ze heksen waren.

6.

Het moest een goed boek worden. Dar had hij zich voorgenomen. Een boek met inhoud. Zonder verdere franje of poespas. Het was allemaal begonnen op de Universiteit Utrecht:

Een geograaf, geografe of aardrijkskundige is iemand die de relatie tussen mensen en hun natuurlijke omgeving vanuit een ruimtelijk perspectief bestudeert, en de natuurlijke gesteldheid van de bodem bestudeert. Vele

bekende geografen komen voort uit andere disciplines dan de geografie. Omgekeerd is de geograaf Willem Frederik Hermans veel bekender geworden als schrijver.

Aardrijkskundige of geograaf wordt men na een universitaire studie.

Tegenwoordig maakt men in Nederland onderscheid tussen de sociaalgeograaf, de fysisch-geograaf en de historisch-geograaf.

Zo kan men aan de Vrije Universiteit Amsterdam, Universiteit van Amsterdam en de Universiteit Utrecht een 'master in de aardwetenschappen' behalen; aan de Katholieke Universiteit Nijmegen, de Rijksuniversiteit Groningen en de Universiteit van Amsterdam leidt men de 'master in de sociale geografie' op. In de jaren 60 is vanuit de sociale geografie de discipline planologie ontstaan. De Wageningen Universiteit is nu een van de leidende universiteiten in de ruimtelijke planning. Eerder ontstond vanuit de sociale geografie al de historische geografie, waarover onderwezen wordt aan de Wageningen Universiteit, de Rijksuniversiteit Groningen, de Universiteit Utrecht en de Vrije Universiteit Amsterdam. In Vlaanderen bieden de Katholieke Universiteit Leuven, de Universiteit Gent en de Vrije Universiteit Brussel een opleiding 'master in de geografie' aan. Daarbinnen zijn er meerdere

afstudeerrichtingen, onder andere de *fysische aardrijkskunde of geowetenschappen, de planning en ontwikkeling, de landmeetkunde en de geodesie*. De meer sociale afstudeerrichtingen hebben dan raakvlakken met economie, sociologie en de antropologie.

7.

Timo maakte zich los van zijn kamer gelegen aan de Pelmolenweg op de hoek van de Lange Rozendaal. Hij ging op weg naar de Trans via de Lange en de Korte Smedestraat, de Zuilenstraat en de Nieuwe Gracht. Aan het eind daarvan draaide hij de Trans in. Hij had een gesprek met zijn mentor.

‘Je weet dat het mogelijk is om een tweede bachelor studie te volgen’, begon hij.

‘Dat weet ik’, antwoordde Timo.

‘Ik wil als tweede bachelor studie geografie gaan doen in de Trans II van de Uithof. Dan heb ik de perfecte combinatie tussen taalwetenschappen en geografie. Ik kan me dan dialectgeograaf noemen. Een bijna uitgestorven vak. Maar dat is wat ik graag zou willen worden.’

‘Vandaag heb ik het vak historische-geografie op de Uithof’.

‘Boeiend.’ De professor kan zo goed praten.

‘Vergeet niet dat taalkunde je eerste vak is’, zei de mentor.

‘Bij taalkunde ligt mijn hart’, zei Timo.

‘Kom je moet gaan, anders kom je te laat voor je college.’

Timo liep naar buiten en keek eens naar de neorenaissance gebouwen om zich heen. Hij fietste vervolgens linea recta naar de Uithof, via het Wilhelminapark. Aangekomen op de Uithof zette hij snel zijn fiets in de stalling en rende naar binnen. De professor was reeds begonnen...

8.

In het uiteindelijk gegermaniseerde gedeelte van Noord-Gallië onderscheiden zich twee gebieden door lang voortleven van het Romaans: enerzijds een strook ten noorden van de huidige taalgrens, ongeveer van Kortrijk tot Aken, die behoort bij het uitgestrekte tweetalig gebied in Wallonië en Noord-Frankrijk; anderzijds het eentalige Romaans Moezeldal van Trier tot Koblenz. In eerstgenoemde streek vallen vooral op: de Denderstreek, de omgeving van Sint-Truiden en het zuiden van Nederlands-Limburg met de Voerstreek en Aken. In de streek van Aken-Vaals lijken zelfs aan de periode van tweetaligheid